

การพัฒนาภาษาอังกฤษสำหรับการเรียนรู้ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย*
English Language Development for Mahachulalongkornrajavidyalaya
University Graduate Students' Learning

พิพัฒน์ แก้วใส¹

Phipat Kaewsai¹

สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Language Institute, Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Corresponding Author, E-mail: phipat.kae@mcu.ac.th¹

บทคัดย่อ

บทความนี้นำเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับการพัฒนาภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหา ความสำคัญ ความหมาย รูปแบบ คุณลักษณะ และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาทักษะและการเรียนรู้สำหรับนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เพื่อเป็นการเสริมสร้างการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญอย่างมากในปัจจุบัน เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้กันทั่วโลก สำหรับการสื่อสารระหว่างประเทศ การท่องเที่ยว และการทำงานในองค์กรต่างๆ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษช่วยให้นิสิตสามารถเข้าถึงข้อมูลและความรู้จากทั่วโลกได้อย่างง่ายดาย การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพ โดยสามารถใช้ตำราเรียน วิดีทัศน์การสอน หรือแอปพลิเคชันที่มีอยู่มากมาย การเรียนด้วยตนเองสามารถทำได้ตามความต้องการและระดับความเข้าใจของนิสิต นอกจากนี้ นิสิตยังสามารถเรียนรู้ในเวลาที่เหมาะสม และทำได้ตลอดเวลา

คำสำคัญ : การเรียนรู้; ภาษาอังกฤษ; นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา

Abstract

This article presents the details about English language development consisting of contents, importance, meaning, formats, characteristics and suggestions on the guidelines for developing skills and learning for Mahachulalongkornrajavidyalaya University graduate students to strengthen their English learning which is very important nowadays as English is a language used around the world for international communication, tourism, and working in

* Received March 15, 2022; Revised May 3, 2022; Accepted May 8, 2022

various organizations. Learning English enables students to easily access information and knowledge from around the world. Developing English self-learning skills is an effective method that can be achieved through the use of textbooks, teaching videos or several applications. Self-learning can be performed in accordance with students' needs and understanding level. In addition, students can study at their convenient time and do it all the time.

Keywords (18 pt.): Learning; English language; Graduate students

บทนำ

ในภาวะปัจจุบันที่อิทธิพลของโลกาภิวัตน์ยังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่อง และยิ่งจะเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ นั้นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาที่อาจคิดได้ว่าเป็นภาษาสากลหลายประเทศประกาศให้เป็นภาษาราชการอีกภาษาหนึ่ง นอกจากภาษาของตนเองแน่นอนว่าประเทศที่ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ภาษานั้นย่อมทราบดีว่า คนจะเรียนรู้ภาษาให้ซาบซึ้งสามารถใช้ภาษาเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสังคมวัฒนธรรมตามสถานการณ์ได้ในทุกทักษะของภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ดีจะมีโอกาสในการจ้างงานและได้รับการสนับสนุนส่งเสริมในงานในหน้าที่ให้ยิ่งขึ้นไป มากกว่าผู้ที่ไม่มีความทักษะทางภาษาเลย ดังตัวอย่างที่หน่วยงานห้างร้านบริษัท ที่ประกาศรับพนักงาน แต่แนบท้ายด้วยคำว่ามีความสามารถทางภาษาที่สามารถติดต่อสื่อสารได้ นั่นก็จะต้องมีทักษะการฟังและการพูดเป็นอย่างน้อยอันเนื่องจากภาษาอังกฤษมีการใช้กันทั่วโลกมากกว่าภาษาอื่น ๆ มีการเรียนการสอนกันทั่วโลกมากกว่าภาษาอื่นจึงคิดให้เป็นภาษาสากลที่ติดต่อสื่อสารได้ทั่วโลก การเรียนการสอนภาษาอังกฤษประการแรกน่าจะใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันอย่างเหมาะสมตามสถานการณ์

การเรียนการสอนในระดับเริ่มเรียนรู้ภาษานั้น คงต้องเน้นการมีส่วนร่วมทางภาษาให้มากที่สุด คือผู้เรียนต้องเรียนรู้จากการฟังและพูดอย่างเป็นธรรมชาติจนเกิดทักษะ เริ่มจากการพูดในชีวิตประจำวันในครอบครัว แล้วค่อยขยายออกไปสู่โลกภายนอกมากขึ้น เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ในการศึกษาขั้นสูงขึ้นการสอนทักษะการพูดและการฟังจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง และผู้สอนอันเป็นต้นแบบจะต้องพัฒนาความรู้ทางภาษาให้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาให้มากที่สุด มิฉะนั้นแล้วจะเข้าลักษณะแม่ปูสอนลูกให้เดินให้ตรง ในเรื่องนี้ปัจจุบันแม้จะแก้ได้บ้างโดยอาศัยเทคโนโลยี ที่บันทึกเสียงการพูดคุย การออกเสียงที่ถูกต้องไว้ แล้วก็ตาม แต่การแสดงความรู้สึก แสดงอารมณ์ที่เกี่ยวข้องนั้นก็ยังต้องใช้เจ้าของภาษามาเป็นผู้สอนถึงจะทำให้เกิดการเรียนรู้ทางภาษาได้เร็วการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ จะสื่อสารกันได้อย่างน้อยที่สุดก็ต้องฟังรู้เรื่องก่อนแล้วจึงจะทำให้สามารถพูดโต้ตอบได้ หรือพูดได้ พูดเป็น หรือใช้เป็น และเป็นประโยชน์ นอกจากการโต้ตอบแลกเปลี่ยนข้อมูลสารสนเทศกันก็ควรรวมถึงการเล่าเรื่อง บรรยาย แสดงความคิด ความเห็น ความรู้สึก วิพากษ์วิจารณ์

ซึ่งก็ต้องมีการประเมินที่ได้ยินได้ฟังมา จากการวิเคราะห์สังเคราะห์อีกทีหนึ่ง จึงถือว่าสุดยอดในการเรียนรู้ทางภาษาและจากที่ประเทศเรากำลังประสบกับภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจ ตามเศรษฐกิจกระแสโลก และวิกฤติการเมือง การเรียนรู้ภาษาให้แตกฉานก็เป็นการช่วยบรรเทาภาวะทางเศรษฐกิจในขณะนี้ได้ อันเนื่องมาจากรัฐบาลประกาศให้การท่องเที่ยวเป็นวาระแห่งชาติ การเข้าใจเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจะทำให้การติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศที่จะเข้ามาท่องเที่ยวประเทศไทยดีขึ้น เป็นส่วนหนึ่งในการตัดสินใจให้เข้ามาเที่ยวประเทศไทยมากขึ้น สถาบันการศึกษาที่มีศักยภาพเพื่อการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาแก่นิสิต

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย โดยสถาบันภาษาได้ตระหนักถึงความสำคัญและปัญหาการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของนิสิตและบุคลากรจึงจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับดุขภูมิติต โดยปฏิบัติตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัยว่าด้วยว่าด้วยการสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษสำหรับนิสิตหลักสูตรพุทธศาสตรดุขภูมิติต พ.ศ. 2554 ซึ่งประกอบด้วย 1. วิชาภาษาอังกฤษ MCU 005 เป็นรายวิชาที่นิสิตทุกท่านจะต้องเรียนเป็นวิชาแรก ที่มุ่งเน้นถึงทักษะการพูดและการฟังภาษาอังกฤษให้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ทั้งเรื่องราวทางพุทธศาสนาและเรื่องทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน และ 2. วิชาภาษาอังกฤษ MCU 006 ซึ่งวิชานี้มุ่งเน้นทักษะในการอ่านและการเขียน นิสิตจะได้รับการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน ตลอดทั้งนิสิตระดับมหาบัณฑิต ว่าด้วยการสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษสำหรับนิสิตหลักสูตรระดับมหาบัณฑิต พ.ศ.2557” ซึ่งประกอบด้วย 1. วิชาภาษาอังกฤษ MCU 003 เป็นรายวิชาที่นิสิตทุกท่านจะต้องเรียนเป็นวิชาแรก ที่มุ่งเน้นในทักษะการพูดและการฟังภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ ทั้งเรื่องราวทางพุทธศาสนาและ เรื่องทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน และ 2. วิชาภาษาอังกฤษ MCU 004 มุ่งเน้นทักษะในการอ่านและการเขียน นิสิตจะได้รับการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัยทั้ง 2 หลักสูตร สถาบันภาษาได้พยายามปรับปรุงอย่างต่อเนื่องไม่ว่าจะเป็นการฝึกอบรมครูอาจารย์ทั้งด้านการสอนและแนะนำให้มีความสามารถทำเอกสารประกอบการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษอย่างน้อยที่สุดเพื่อให้นิสิตสามารถสื่อสารได้แต่ถึงแม้จะมีการปรับปรุงหลักสูตรและวิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็ตามแต่ดูเหมือนว่าจะมีสาเหตุหลายประการที่ทำให้เกิดปัญหาในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย โดยพระธรรมโกศาจารย์,ศ.ดร. (ปัจจุบันดำรงสมณศักดิ์เป็นพระราชอาคันธฆัณห์หรือที่ พระพรหมบัณฑิต) อธิการบดี มีนโยบายที่จะจัดตั้ง และพัฒนา "วิทยาลัยพุทธศาสนานานาชาติ" (IBSC) เพื่อให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของของพัฒนามหาวิทยาลัยให้ก้าวไปสู่การเป็น "ศูนย์กลางการศึกษาพระพุทธศาสนา บูรณาการกับศาสตร์สมัยใหม่ พัฒนาจิตใจและสังคม" โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเป็นศูนย์กลางการศึกษาพระพุทธศาสนาทั้งในระดับชาติ และนานาชาติ ดังจะเห็นได้จากการที่มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยได้จัดกิจกรรมระดับนานาชาติอย่างต่อเนื่อง และเป็นมหาวิทยาลัยสงฆ์มีนิสิตจากต่างประเทศมากที่สุดที่มาศึกษาด้านพระพุทธศาสนา

การที่จะบรรลุวิสัยทัศน์ของมหาวิทยาลัยทั้งในเชิงคุณภาพ และกายภาพในระดับชาตินานาชาติ นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่มหาวิทยาลัยจะต้องเตรียมบุคลากร ทั้งผู้บริหาร คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ นิสิต และบุคคลทั่วไปให้มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ ให้สามารถสนองตอบต่อความต้องการพุทธศาสนิกชน นักวิชาการ และกลุ่มคนต่างๆ ที่สนใจพระพุทธศาสนา

สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ได้เริ่มเปิดการเรียนการสอนอย่างเป็นทางการ เมื่อวันที่ 24 มกราคม 2553 อีกทั้งวันดังกล่าว พระพรหมบัณฑิต,ศ.ดร. อธิการบดี ได้เป็นประธานเปิดสถาบันดังกล่าว โดยมีคุณหมอรศมี และคุณหญิงสมปอง วรณิศร และคณะกรรมการวิชาบูชาโลก คณะกรรมการสมาคมมหาวิทยาลัยพระพุทธศาสนานานาชาติ และผู้บริหาร คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ นิสิต และบุคคลทั่วไปได้เข้าร่วมพิธีเปิดสถาบันภาษา

โดยวัตถุประสงค์การจัดตั้งสถาบันภาษาเบื้องต้นนั้นประกอบไปด้วยวัตถุประสงค์หลักๆ ดังนี้คือ

1. เพื่อจัดการสอบวัดความรู้ด้านภาษา และให้บริการทดสอบเทียบความรู้ความสามารถและทักษะในการใช้ภาษา ตลอดจนการแปลเอกสาร และข้อมูลทางวิชาการอื่นๆ ที่เป็นภาษา ต่างประเทศ
2. เพื่อจัดการศึกษา พัฒนาและฝึกอบรมภาษาแก่บุคลากร นิสิตของมหาวิทยาลัย และประชาชนทั่วไป
3. เพื่อพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือด้านการจัดการศึกษา พัฒนาและฝึกอบรมภาษากับองค์กรการศึกษาเพื่อรองรับกิจกรรมระดับชาตินานาชาติทั้งในประเทศและต่างประเทศ
4. เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการวิจัยด้านภาษาแก่บุคลากร นิสิตของมหาวิทยาลัย และประชาชนทั่วไป
5. เป็นแหล่งรองรับการจัดตั้งวิทยาลัยพุทธศาสนานานาชาติ
6. เป็นศูนย์กลางในการพัฒนาภาษาของคณาจารย์ และนิสิตส่วนกลางและภูมิภาค
7. เพื่อสนับสนุนกิจกรรมอื่นๆ ตามนโยบายของมหาวิทยาลัย

ปัจจุบันมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ได้รับการยอมรับว่าเป็นศูนย์กลางการศึกษาพระพุทธศาสนาของโลกที่สำคัญแห่งหนึ่ง ทั้งนี้โดยอ้างอิงจากจำนวนนิสิตชาวต่างประเทศที่ให้ความสนใจเข้าศึกษาต่อทั้งในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นทุกปี

ดังนั้น สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จึงมีพันธกิจที่สำคัญในการพัฒนาด้านภาษาให้แก่นิสิตทั้งในระดับ และพัฒนาศักยภาพด้านภาษาให้แก่บุคลากรของมหาวิทยาลัย และบุคคลทั่วไปโดยใช้หลักสูตรทั้งระยะสั้นและระยะยาว ทั้งหลักสูตรระดับต้น ระดับกลาง และระดับสูง เหมาะกับพื้นฐานการศึกษาแต่ละคน ทั้งนี้ โดยมุ่งให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจในภาษาอังกฤษตั้งแต่ขั้นพื้นฐาน การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ไปจนถึงสามารถนำสิ่งที่เรียนมาไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันและการทำงาน

ตลอดจนสามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้ ทั้งนี้ เพื่อพัฒนาบุคลากรของมหาวิทยาลัยเพื่อรองรับการเกิดขึ้นของประชาคมอาเซียนในปีพุทธศักราช 2558

การสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษของสถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

การสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษ หรือ MCU-GET หมายถึง การสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษที่ดำเนินการโดยสถาบันภาษา ตามข้อบังคับ และประกาศของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย การสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษ แบบการสอบ MCU-GET จะวัดความรู้ด้านภาษาอังกฤษทั้งหมด 4 ทักษะ ดังนี้

1. ทักษะการฟัง (Listening) เป็นการวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ผู้สอบสามารถฟังได้ เข้าใจได้ ผู้เข้าสอบเรื่องราวเกี่ยวกับข่าวรอบโลก หรือเรื่องราวเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา โดยฟังจากระบบชาวด์ แล็บและให้ตอบคำถามในกระดาษคำตอบที่กำหนด

2. ทักษะการพูด (Speaking) เป็นการวัดความสามารถในทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผู้สอบสามารถพูดได้ สื่อสารได้อย่างเข้าใจ พูดตอบโต้ได้เป็นอย่างดี ออกเสียงได้ชัดเจน ผู้เข้าสอบ รูปแบบของการทดสอบทักษะการพูดโดยการสัมภาษณ์จากคณะกรรมการ โดยผู้สอบจะได้รับการประเมินในส่วนของการใช้ภาษาเพื่อตอบคำถามสั้นๆ เกี่ยวกับหัวข้อทั่วไป เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ผู้สอบสามารถตอบได้และอธิบายความเป็นภาษาอังกฤษได้

3. ทักษะการอ่าน (Reading) เป็นการวัดความสามารถในทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ผู้สอบสามารถอ่านได้ และเข้าใจจับประเด็นเรื่องราวที่อ่านได้ สามารถตอบคำถามได้ เล่าเรื่องที่อ่านได้ ผู้อ่านจะได้ อ่านเรื่องราวเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ข่าวสารที่เกิดขึ้นรอบโลกในปัจจุบัน หรือเรื่องที่กำหนดให้ ลักษณะข้อสอบเป็นแบบปรนัย ผู้สอบต้องใช้ความรู้ความสามารถในการวิเคราะห์หาคำตอบ

4. ทักษะการเขียน (Writing) เป็นการวัดความสามารถในทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ผู้สอบสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี เข้าใจหลักไวยากรณ์ตามหลักการเขียนที่ถูกต้อง เขียนได้ตามที่กำหนด ซึ่งจะประกอบด้วยเรื่องราวเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา หรือเหตุการณ์ปัจจุบันที่เกิดขึ้นรอบโลกซึ่งผู้สอบมีสิทธิเลือกในหัวข้อที่กำหนดให้

หลักการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

การฟังจะมีประโยชน์อย่างยิ่งก็ต่อเมื่อผู้ฟังรู้จักฟัง สิ่งสำคัญที่สุด สำหรับการฟังคือ ผู้ฟังต้องมีความตั้งใจเพื่อจะฟังให้เข้าใจและ สามารถโต้ตอบกับสิ่งที่ฟังได้ผู้สอนควรสอนทักษะ การฟังให้แก่ผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอและเน้นการฟังอย่างหลากหลาย โดยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฟังเสียงของเจ้าของ ภาษาและสอนเสียงที่เป็นปัญหา รวมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการฟังทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ครูผู้สอนต้องอธิบายเหตุผลหรือวัตถุประสงค์ในการฟังให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีการฟังอย่างตั้งใจและประสบความสำเร็จในการฟัง สิ่งสำคัญเพื่อการฟังนั้นบรรล่วัตถุประสงค์การวัดและไม่เน้นการทดสอบ แต่ควรประเมิน ความสามารถในการฟังของผู้เรียนในแง่ของการประสบความสำเร็จในการสื่อสาร แครร์รอล (Carroll) ได้เสนอหลักการสำคัญจากงานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่ประสบผลสำเร็จไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. ความถนัดของผู้เรียน (Learner's Aptitude) ผู้เรียนย่อมมีความแตกต่างกันในด้านความถนัดในการเรียนรู้การใช้เวลาของผู้เรียนแต่ละคนย่อมแตกต่างกันแต่ทุกคนสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ได้

2. ความสามารถทางสติปัญญาของผู้เรียน (Learner's Intelligence) ผู้เรียนย่อมมีความสามารถทางสติปัญญาที่แตกต่างกันเวลาที่ใช้ในการเรียนรู้ก็ย่อมแตกต่างกันด้วยในชั้นเรียนแต่ละชั้น

3. ความอุตสาหพยายามของผู้เรียน (Learner's Perseverance) ผู้เรียนแต่ละคนย่อมมีความสนใจและความต้องการในการเรียนรู้ที่แตกต่างกันและย่อมจะมีผลต่อแรงจูงใจพร้อมทั้งความใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนรู้แตกต่างกันด้วย

4. คุณภาพในการสอน (Quality of Instruction) กลวิธีการสอนที่แตกต่างกันย่อมมีผลในการเรียนรู้ของผู้เรียนแตกต่างกันการสอนที่ดีย่อมทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

5. โอกาสในการเรียนรู้ (Learning Opportunities) ผู้เรียนที่มีโอกาสในการเรียนรู้มากย่อมมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ได้ดีผู้สอนจะเป็นผู้ให้โอกาสในการเรียนรู้แก่ผู้เรียนได้โดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แก่ผู้เรียนอย่างเหมาะสม

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ผู้สอนจะต้องปรับแนวทางการเรียนการสอน (pedagogy) เนื่องจากผู้เรียนในยุคปัจจุบันมีความคล่องตัวและความสนใจในเทคโนโลยีสูง การใช้เทคโนโลยีในการสร้างสรรค์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงช่วยให้ผู้เรียนมีความสนุกสนานและมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ อาจใช้วิธีการสร้างสรรค์เช่นการสร้างวีดีโอการเรียนการสอน การสร้างแบบทดสอบออนไลน์ หรือการใช้สื่อสารออนไลน์ในการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ที่น่าสนใจและมีคุณภาพ ในการพัฒนาทักษะภาษาของผู้เรียน การสร้างกิจกรรมช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างสนุกสนานและมีประสิทธิภาพมากขึ้น เน้นการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ โดยเน้นการสื่อสารเริ่มจากการสอนทักษะการฟัง ตามด้วยการพูด การอ่านและการเขียน ตามลำดับ ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 4 ทักษะ ดังนี้

1. ทักษะการฟัง (Listening)

การสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษการออกแบบกิจกรรมเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง ผู้สอนควรคำนึงถึงสถานการณ์หรือบริบทโดยเลือกเนื้อหา และออกแบบกิจกรรมที่หลากหลายที่น่าสนใจ เพื่อให้ นักเรียนได้เกิดประโยชน์ในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด โดยมี ลำดับขั้นตอนจากง่ายไปหายากดังนี้

(1) เริ่มต้นด้วยการฟังคำเดี่ยว ฟังวลีและประโยค ซึ่งผู้สอนต้องสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนได้แสดงออกใน ลักษณะต่างๆ กันเช่น การปฏิบัติตามคำสั่ง วาดรูป เล่นเกม บอกทิศทางตามแผนที่ ทั้งนี้อาจให้สังเกตการเน้นหนัก เบาในคำ และระดับเสียงสูงต่ำในประโยค

(2) การฟังโดยพยายามเชื่อมโยงคำต่างๆ ที่ได้ยินเป็นกลุ่มที่มีความหมายเพื่อให้จำง่ายเช่น พยายามสร้าง จินตนาการจากคำเป็นภาพอาจจะเป็นภาพที่สวยงามหรือตลกเพื่อให้จำสิ่งที่ฟังได้นานขึ้นและเกิดความสนใจที่จะ ฟังต่อไป

(3) การฟังเรื่องสั้นๆ ซึ่งอาจมีคำศัพท์และโครงสร้างที่ผู้เรียนมีความรู้เดิม โดยที่ผู้สอนให้สรุปเหตุการณ์ว่า ใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร

(4) การฟังบทสนทนาหรือข้อความต่างๆ ควรเป็นบทสนทนาหรือข้อความที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และเป็นธรรมชาติเพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาที่ใช้อยู่จริง

2 ทักษะการพูด (Speaking)

ทักษะการพูดไม่ได้ยึดความถูกต้องตาม หลักไวยากรณ์เพียงอย่างเดียว การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนต้องจัด บรรยากาศการเรียนการสอนให้เอื้อต่อการเรียนรู้เน้น กระบวนการสอนมากกว่ารูปแบบของการสอน สอนจากสิ่งที่ ง่ายไปสู่สิ่งที่ยากเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการ ฝึกปฏิบัติจัดกิจกรรมและใช้สื่อการสอนที่หลากหลายดังนั้นการพูดจะประสบความสำเร็จย่อมต้องมียุทธวิธี ประกอบ ดังนี้

(1) ผู้พูด (Speaker) เป็นผู้สื่อสารไปยังผู้ฟัง จึงต้องแสดงความสามารถในการพูดถ่ายทอดความรู้สึก ขอบคิดเห็น ขอเท็จจริง ตลอดจนทัศนคติของตนไปสู่ผู้ฟังให้ดีที่สุดเท่าที่ทำได้ โดยการรู้จักใช้ภาษา เสียง อากัปกิริยา และรู้จักสะสมความคิดอันที่มีคุณค่า มีประโยชน์ และรวบรวมการเตรียมความคิดต่าง ๆ เหล่านั้นให้เป็นระเบียบเพื่อถ่ายทอดให้ผู้ฟังทราบ ผู้ฟังก็จะเข้าใจได้ง่าย แจ่มแจ้ง และรวดเร็ว

(2) สารหรือเนื้อเรื่องที่พูด (Speech) ผู้พูดควรพูดเรื่องที่ตนถนัดและมีความรู้ในดานนั้นมีการเตรียมลำดับและการดำเนินเรื่องที่ดี และถูกต้อง

(3) ผู้ฟัง (Audience) การสื่อความหมายเป็นกระบวนการติดต่อทางสังคมที่มีผู้พูดเป็นผู้ให้ ผู้ฟังเป็นผู้รับ ผู้พูดจะสื่อความหมายใดตรงไปมาหมายถึงขึ้นหากรู้จักวิเคราะห์ผู้ฟัง

(4) เครื่องมือในการสื่อความหมาย (Communication Channel) สิ่งที่จะช่วยถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดไปให้คนฟัง เช่น เสียง สีหน้า อากัปกิริยา ท่าทาง และอาจรวมไปถึงโสตทัศนูปกรณ์อื่น ๆ

(5) ความมุ่งหมายหรือผลที่เกิดจากการพูด การพูดทุกชนิดจะต้องมีจุดมุ่งหมายหรือผลที่เกิดขึ้น การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

3. ทักษะการอ่าน (Reading)

กระบวนการอ่านเป็นกระบวนการที่มีความซับซ้อนที่เกี่ยวข้องกับหลายๆด้าน ครูผู้สอนต้องหา กลวิธี การเรียนรู้ในการจัดการเรียนการสอนด้านการอ่าน โดยตระหนักถึงกลวิธีการเรียนรู้และจัด ประสบการณ์ด้าน การฝึกอย่างทักษะการอ่านอย่างเป็นระบบ การสร้างแรงจูงใจในการอ่านให้แก่ผู้เรียน ตลอดจนควบคุมและกำกับ ตนเองในด้านการใช้กลวิธีการเรียนให้แก่ผู้เรียนได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรม ในการ สอนอ่าน ดังนี้

(1) กิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre-reading Activities) ผู้สอนต้องหาวิธีสร้างแรงจูงใจในการอ่าน ให้แก่ผู้เรียน ซึ่งจะมีกิจกรรม เช่น การคาดคะเนเรื่องที่อ่าน การเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท โดยดู จากประโยค ข้างเคียงหรือรูปภาพ เป็นต้น

(2) กิจกรรมระหว่างการอ่าน (While-reading Activities) ผู้เรียนต้องทำความเข้าใจโครงสร้างและเนื้อหา ในเรื่องที่อ่าน กิจกรรมในขั้นนี้เช่น การลำดับเรื่องจากการตัดเรื่องออกเป็นส่วนๆ (Strip Story) การเขียนแผนผัง ความสัมพันธ์ในเรื่อง (Semantic Mapping) การเติมข้อความลงในแผนผัง (Graphic Organizer) และการเล่า เรื่องโดยสรุป

(3) กิจกรรมหลังการอ่าน (Post-reading Activities) เป็นการตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียน กิจกรรม อาจโยงไปสู่ทักษะอื่น เช่น การแสดงบทบาทสมมติเขียนเรื่องหรือโต้ตอบจากจดหมายพูดแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน

4. ทักษะการเขียน (Writing)

การเขียนเป็นกระบวนการของการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนออกมา โดยใช้สัญลักษณ์ตัวอักษรซึ่งผู้เขียน จะต้องเรียบเรียงความคิดอย่างเป็นระบบและถูกต้องตามโครงสร้างและไวยากรณ์ของการเขียน เพื่อสื่อความหมาย ให้ผู้อ่านเข้าใจ ได้กล่าวถึงแนวการสอนเขียนไว้ 5 รูปแบบ คือ

(1) แนวการสอนเขียนแบบอิสระ (Free-Writing Approach) ในการสอนเขียนวิธีนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ฝึกให้ผู้เรียนเขียนเนื้อหาจนเกิดความคล่องแคล่ว มากกว่าการเน้นรูปแบบงานเขียนที่ถูกต้อง ของการใช้ภาษา กิจกรรมการสอนเขียนจึงอยู่ในรูปของการเขียนเช่น การเขียนบันทึกในชีวิตประจำวัน การเขียนวิธีนี้ ผู้เขียนต้องเขียนถ่ายทอดความคิดให้มากที่สุด โดยไม่ต้องคำนึงถึงความถูกต้องของหลักไวยากรณ์ ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ มุ่งเน้นการพัฒนาความเชื่อมั่นในการเขียนให้เกิดขึ้นก่อน แล้วจึงค่อยให้ความสำคัญต่อหลักเกณฑ์การเขียนและการใช้ภาษา

(2) แนวการสอนเขียนแบบเน้นรูปแบบอนุเฉท (Paragraph-Pattern Approach) การสอนการเขียนวิธีนี้เป็นการสอนที่เน้นความถูกต้องของการใช้ภาษา ตลอดจนการเรียบเรียงเนื้อหา โดยการใช้ตัวอย่างงาน เขียนมาให้ผู้เรียนได้ศึกษาในระดับอนุเฉท แล้วให้ผู้เรียนเลียนแบบการเขียนอนุเฉทชนิดต่างๆ กิจกรรมของการฝึกจึงอยู่ในรูปของการเขียนประโยค เพื่อรวมเป็นอนุเฉท ตลอดจนการฝึกหาประโยคหลัก (Topic Sentence) และประโยคสนับสนุน (Supporting Sentence) ของเนื้อหา

(3) แนวการสอนเขียนแบบเน้นการเรียบเรียงไวยากรณ์และวากยสัมพันธ์ (Grammar Syntax Organization Approach) การสอนจะเริ่มต้นจากการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้องค์ประกอบที่สำคัญของประโยค รูปแบบ กริยาและการวางแผนการเขียน โดยเน้นลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง เป็นต้น โดยเชื่อว่าการเขียนที่ดีเกิดจาก ความสามารถในการนำองค์ประกอบที่สำคัญของภาษามารวมกัน แล้วสื่อความหมายได้

(4) แนวการสอนเขียนแบบเน้นการสื่อสาร (Communicative Approach) เป็นการสอนที่เน้นการคำนึงถึงการสร้างเนื้อหาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ดังนั้นจึงให้ความสำคัญต่อวัตถุประสงค์ในการเขียนและผู้อ่าน มาก กิจกรรมจึงอยู่ในรูปของการกำหนดบทบาทหรือคำถามที่ว่า ทำไมจึงต้องเขียนและใครเป็นผู้อ่าน โดยกิจกรรม จะมุ่งเน้นและฝึกให้นักเรียนได้เขียน หรือคำนึงถึงโลกทัศน์ของผู้อ่าน

(5) แนวการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ (Process Approach) ครูจะสอนให้นักเรียนให้ความสำคัญ ต่อคำถามที่ว่า วัตถุประสงค์ในการเขียนคืออะไร ใครคือผู้อ่าน จะเขียนอย่างไร จะเริ่มต้นเขียนอย่างไร โดยใน การเขียนนักเรียนจะต้องได้รับข้อมูลย้อนกลับ จากเพื่อนและครูการสอนเขียนแนวนี้จะเปิด

โอกาสให้นักเรียนได้ แสดงออกซึ่งประสบการณ์ของตนตลอดจนการแลกเปลี่ยนและเรียนรู้ประสบการณ์ซึ่งกันและกัน โดยมีครูเป็น ผู้อำนวยการความสะดวกในการเรียนรู้

สรุป การสอนเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย จุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนเลียนแบบเจ้าของภาษา มีใช้การสอนเขียนเพื่อสื่อสารเต็มรูปแบบ แต่จะเป็นการฝึกทักษะการเขียนอย่างเป็นระบบที่ถูกต้อง อันเป็นรากฐานสำคัญในการเขียนเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพในระดับสูงได้ต่อไป ดังนั้นสิ่งที่ผู้สอน ต้องคำนึงถึงให้มากที่สุด คือ ต้องให้นักเรียนมีข้อมูลเกี่ยวกับ คำศัพท์ (Vocabulary) ไวยากรณ์ (Grammar) และเนื้อหา (Content) อย่างเพียงพอที่จะเป็นแนวทางให้นักเรียนสามารถคิดและเขียนได้

เทคนิคการสอน

การสอนเป็นการบอกกล่าว สั่ง อธิบาย ชี้แจง หรือแสดงให้ดู การสอนเป็นการถ่ายทอดความรู้ ทักษะ และเจตคติต่างๆโดยผู้สอนและผู้รับหรือครูและศิษย์ มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกันในกระบวนการเรียนรู้ โดยครูเป็นผู้มีบทบาทสำคัญ เป็นผู้จัดการเรียนรู้ให้เกิดตามความคิดเห็นและความสามารถของตน ผู้เรียนหรือศิษย์เป็นผู้รับการถ่ายทอดตามแต่ครูจะให้ การสอนโดยครูนี้จะเกิดขึ้นได้ทุกแห่ง ไม่จำกัดเวลาและสถานที่แล้วแต่สถานการณ์และความพอใจของครู

เทคนิควิธีการจัดการเรียนการสอน เป็นปัจจัยสำคัญที่ครูทุกคนต้องค้นคว้าฝึกฝน ทดลองใช้จนชำนาญเพื่อเป็นทางเลือกที่หลากหลาย สอดคล้องและเหมาะสมในแต่ละสถานการณ์การสอนให้การจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนให้บังเกิดประสิทธิผล สามารถนำพาผู้เรียนไปสู่จุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนด มีเทคนิควิธีการจัดการเรียนการสอนมากมายที่ส่งเสริมและให้ความสำคัญกับผู้เรียนในฐานะศูนย์กลางการเรียนการสอน ซึ่งครูสามารถนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับลักษณะผู้เรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหาความรู้ต่างๆ เทคนิควิธีการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เมื่อพิจารณาจากลักษณะของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับผู้เรียนแล้วสามารถจำแนกได้ 6 วิธีคือ

1. การจัดการเรียนการสอนทางอ้อม
2. การศึกษารายบุคคล
3. การจัดการเรียนการสอนที่สัมพันธ์กับเทคโนโลยี
4. การจัดการเรียนการสอนแบบเน้นการปฏิสัมพันธ์
5. การจัดการเรียนการสอนแบบเน้นประสบการณ์
6. การเรียนแบบร่วมมือ

ดังนั้น การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้นก็มีแนวทางการสอนสวนทางกับกระบวนการเรียนรู้ทางธรรมชาติ ซึ่งการเปลี่ยนแปลง ปรับปรุง และปฏิรูปหลักสูตรการเรียนการสอนหลายต่อหลายครั้ง กลับสร้างความสับสนให้กับผู้เรียนผู้สอนเสมอมา ซึ่งสาเหตุมาจากหลายฝ่ายที่เกี่ยวข้อง คือ ปัญหาจากตัวผู้เรียน ปัญหาจากตัวผู้สอน ปัญหาจากหลักสูตร ตำรา และปัญหาจากสิ่งแวดล้อมโดยที่แต่ละฝ่ายก็มีส่วนเสริมให้ปัญหาในส่วนอื่นๆทวีความรุนแรงขึ้น ในระดับมหาวิทยาลัยผู้เรียนภาษาอังกฤษจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษ

มากขึ้นเพราะหนังสือเรียนบางวิชาเป็นหนังสือภาษาอังกฤษแต่อาจารย์มักจะไม่อธิบายและสอนมากนัก แต่จะสั่งให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าเอง การอ่านหนังสือแปลจึงง่ายกว่าและเป็นทางเลือกที่ยังคงใช้ภาษาไทยอยู่เช่นเดิม เมื่อผู้เรียนภาษาอังกฤษยังไม่เห็นว่าการเรียนรู้ภาษามีประโยชน์ที่จะทำให้เขาสามารถสื่อสารกับคนอื่นได้แล้วนั้น การเรียนภาษาโดยการถูกบังคับ ผินใจให้ท่องจำ จะไม่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ระยะยาวเลย ผู้เรียนขาดความกระตือรือร้นส่งผลให้ผู้สอนหมดกำลังใจที่จะสอนตามไปด้วย

เทคนิคหรือกลวิธีการเรียนภาษา

การเรียนรู้ทางด้านภาษามีเทคนิคและวิธีการในการเรียนรู้หลากหลายช่องทาง ซึ่งสังคมยุคปัจจุบันด้วยเทคโนโลยีเข้าถึงได้ง่าย โดยเทคนิคหรือกลวิธีการเรียนภาษา ได้มีการจัดประเภทของกลวิธีในการเรียนภาษา เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ กลวิธีทางตรงและกลวิธีทางอ้อม ดังนี้

กลวิธีการเรียนทางตรง (Direct Strategies) หมายถึง กลวิธีที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับภาษาเป้าหมายที่ผู้เรียนเรียน โดยกลวิธีนี้ผู้เรียนใช้กระบวนการทางสมองที่แตกต่างกัน ได้แก่

1. กลวิธีด้านการจำ (Memory Strategies) กลวิธีนี้ผู้เรียนต้องใช้กลไกทางสมองที่ช่วยให้ผู้เรียนเก็บข้อมูลความรู้ทางภาษาไว้โดยเฉพาะเรื่องคำศัพท์ และนำออกมาใช้เมื่อต้องการ นอกจากนี้กลวิธีดังกล่าวยังมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาความรู้ต่างๆเกี่ยวกับภาษาทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างอัตโนมัติ กลวิธีด้านความจำเป็นแบ่งกลวิธีย่อยได้สี่กลวิธี ดังนี้

1) การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง (Creating Mental Linkage) ได้แก่ การจัดกลุ่มคำศัพท์ การนำความรู้ใหม่ไปสัมผัสกับความรู้เดิม และการนำคำศัพท์ใหม่ไปใช้ในบริบท

2) การเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง (Applying Images and Sounds) ได้แก่ จินตนาการ การใช้คำสำคัญและการเพิ่มความจำโดยใช้เสียงช่วย

3) การเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทาง (Reviewing Well) ได้แก่ การทบทวนโครงสร้างทางภาษา และการทบทวนคำศัพท์

4) การเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทาง (Employing Action) ได้แก่ การใช้ท่าทางและความรู้สึกประกอบการอธิบาย การใช้เทคนิคด้านกลไก เช่น การเขียนคำศัพท์ต่าง ๆ บนบัตรคำและเคลื่อนย้ายบัตรคำ

2. กลวิธีด้านความรู้ความคิด (Cognitive Strategies) หมายถึง กลวิธีที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการทางสมอง โดยผู้เรียนกำหนดและปฏิบัติด้วยตนเอง เพื่อให้มีส่วนร่วมในการใช้ภาษากลวิธีนี้ผู้เรียนใช้มากกว่ากลวิธีอื่น ๆ ได้แก่

1) การฝึกฝน (Practice) ได้แก่ การพูดซ้ำ ๆ การฝึกเขียนหรือพูดอย่างมีรูปแบบ การจำและใช้กฎเกณฑ์ของภาษา การเชื่อมคำหรือวลีให้เป็นประโยคและการฝึกอย่างเป็นธรรมชาติ

2) การรับและส่งสาร (Receiving and Sending Messages) ได้แก่ การจับใจความอย่างรวดเร็ว เช่น การฟังหรืออ่านเพื่อจับใจความสำคัญ หรือเพื่อหาข้อมูลเฉพาะจุดที่ต้องการ และการใช้แหล่งข้อมูลในการรับและส่งสาร

3) การวิเคราะห์และการให้เหตุผล (Analyzing and Reasoning) ได้แก่ การให้เหตุผลโดยใช้กฎเกณฑ์ การวิเคราะห์คำพูดหรือข้อความการวิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบของภาษาระหว่างภาษาเป้าหมายกับภาษาแม่ การแปลและการถ่ายโอนความรู้จากภาษาแม่ไปใช้ในภาษาเป้าหมาย

4) การสร้างแบบหรือโครงสร้างของสารที่รับและส่งขึ้นมาใหม่ (Creating Structure for Input and Output) ได้แก่ การจดโน้ตย่อ การสรุปความ และการสร้างความเด่นชัด ให้กับใจความสำคัญ เช่น ชีตเส้นใต้ การทำเครื่องหมายดอกจันที่ข้อความ

3. กลวิธีการชดเชยข้อบกพร่อง (Compensation Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้เรียนใช้เพื่อสื่อสารและเดาความหมาย เมื่อพบปัญหาในการเรียนหรือการใช้ภาษาเป้าหมายนั้น กลวิธีนี้ แบ่งได้ดังนี้

1) การเดาอย่างมีหลักการ (Guessing Intelligently) ได้แก่ การเดาโดยใช้ ตัวชี้แนะทางภาษา และการเดาโดยใช้ตัวชี้แนะด้านอื่น ๆ เช่น การเดาจากสถานการณ์ปริบทโครงสร้างของข้อความหรือความสัมพันธ์ระหว่างคำ

2) การแก้ไขข้อจำกัดทางภาษา (Overcoming Limitations Writing)การแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาในที่นี้คือ ข้อจำกัดในทักษะการพูดและเขียน เช่น การใช้คำในภาษาแม่แทนคำศัพท์ ที่ติดขัดการใช้ทำทางประกอบการพูด การเลี่ยงใช้คำบางคำ ที่ไม่สามารถนำมาใช้ในการสื่อสาร หรือการปรับสสารให้ง่ายขึ้น เป็นต้น

กลวิธีในการเรียนทางอ้อม (Indirect Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้เรียนใช้ ในการจัดการกับการเรียนและส่งเสริม รวมทั้งควบคุมกระบวนการเรียนของตน เนื่องจากในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นผู้เรียนต้องพบกับความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาเป้าหมาย ไม่ว่าจะเป็น ด้านคำศัพท์ กฎเกณฑ์ และโครงสร้างทางภาษา วิธีการสอนที่ผู้สอนนำมาใช้วัฒนธรรมและสังคม การใช้กลวิธีนี้ช่วยให้ผู้เรียนนำมาใช้จัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นได้ กลวิธีดังกล่าวแบ่งได้ดังนี้

1. กลวิธีที่นำไปสู่ความสำเร็จ (Meta-cognitive Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้เรียนใช้ในการวางแผนการเรียน เพื่อใช้กระบวนการเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังหมายถึง กลวิธีผู้เรียนใช้ในการประเมินผลและตรวจสอบข้อผิดพลาดในการเรียนด้วย สามารถแบ่งได้เป็น

1) การเอาใจใส่ต่อการเรียน (Centering Your Learning) เช่น การเอาใจใส่กับงานที่ได้รับมอบหมาย หรือการตั้งใจฟังจนกว่าจะพร้อมแล้วจึงพูด

2) การจัดการและการวางแผนการเรียน (Arranging and Planning Your Learning) เช่น การค้นหาวิธีการเรียนที่ได้ผล การจัดสภาพแวดล้อมเพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ การวางแผนจุดประสงค์ของการทำงานแต่ละชิ้น หรือการวางแผนไว้ล่วงหน้าสำหรับงานที่ได้รับแต่ละชิ้น

3) การประเมินผลการเรียน (Evaluating Your Learning) เช่น การควบคุมและตรวจสอบตนเอง โดยค้นหาข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในด้านความเข้าใจ การใช้ภาษา หรือการประเมินความก้าวหน้าในการเรียนของตน

2. กลวิธีด้านอารมณ์ (Affective Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้เรียนใช้เพื่อควบคุมอารมณ์และทัศนคติในการเรียน รวมทั้งใช้กลวิธีในการส่งเสริมหรือพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง กลวิธีดังกล่าวแบ่งได้ ดังนี้

1) การลดความวิตกกังวล (Lowering Your Anxiety) เช่น การผ่อนคลาย กล้ามเนื้อ การหายใจลึก ๆ การเพ่งหรือทำสมาธิ การใช้ดนตรีเพื่อช่วยลดความตึงเครียดหรือความเครียด หรือการดูภาพยนตร์ตลก

2) การให้กำลังใจตนเอง (Encouraging Yourself) เช่น การพูดชมเชย ตนเองเพื่อเสริมแรงในการเรียน หรือการกล่าวลองใช้ภาษาอย่างฉลาดในการพูดหรือเขียน แม้จะพบข้อผิดพลาดบ้างก็ตาม

3) การตรวจสอบระดับจิตใจและอารมณ์ของตนเอง (Taking Your Emotional Temperature) เช่น การใช้แบบสำรวจเพื่อตรวจสอบความรู้สึก ทศนคติและแรงจูงใจ ของตนเองที่มีต่อการเรียนภาษา การเขียนบันทึกประจำวันเกี่ยวกับความรู้สึก อารมณ์และเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นในระหว่างการเรียนรู้ภาษาของตนเอง หรือการสนทนากับบุคคลอื่นถึงความรู้สึกของตนเอง ในการเรียนภาษา เป็นต้น

3. กลวิธีด้านสังคม (Social Strategies) หมายถึง กลวิธีที่จำเป็นต้องใช้ เมื่อผู้เรียนมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น เพราะภาษาเป็นพฤติกรรมทางสังคมซึ่งการสื่อสารทางภาษา จะเกิดขึ้นระหว่างบุคคลกับบุคคลอื่น ๆ ด้วย กลวิธีทางสังคมนี้จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถ เพิ่มขึ้นในการพัฒนาความเข้าใจ ความคิด และความรู้สึกของผู้อื่น กลวิธีนี้มีดังนี้

1) การถามคำถาม (Asking Questions) เช่น การถาม หรือการขอคำอธิบายเพื่อขอความกระจ่าง การขอให้ผู้พูดย้ำคำพูด หรือพูดซ้ำอีกครั้ง หรือการถามเพื่อตรวจสอบ ความถูกต้องของข้อมูล

2) การทำงาน ร่วมกับ ผู้อื่น (Cooperating with Others) ได้แก่ การทำงานกับผู้อื่นที่มีความสามารถในการใช้ภาษาเป้าหมาย

3) การคำนึงถึงผู้อื่นและแสดงความเข้าใจผู้อื่น (Empathizing with Others) ได้แก่ การพัฒนาความเข้าใจด้านวัฒนธรรมของผู้อื่น และการคำนึงถึงความคิดและความรู้สึกของผู้อื่น

สรุปความว่า เทคนิคการสอน วิธีสอน ที่ดีควรคำนึงถึงความพึงพอใจของผู้เรียนมากกว่าความพึงพอใจของครู นั่นคือต้องเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และไม่ใช้การสอนแบบบังคับให้ผู้เรียนท่องจำ แต่ควรเป็น การสอนแบบบูรณาการการเรียนกับกิจกรรมและควรสอดคล้องกับรายวิชาอื่นๆ เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักว่าเป็น สิ่งที่มีประโยชน์กับผู้เรียน

สรุป

การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับบัณฑิตศึกษา ตลอดทั้งแนวทางแก้ไขและการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีประเด็นที่ค้นพบและควรนำมาอภิปราย ดังนี้

ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับบัณฑิตศึกษาในด้านหลักสูตรและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน, ด้านครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับบัณฑิตศึกษา, ด้านหนังสือแบบเรียน, สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน, ด้านวัดและประเมินผล

นิสิตเหล่านี้ถือว่าเป็นทรัพยากรบุคคลที่สำคัญต่อการพัฒนาประเทศชาติในด้านการใช้ภาษาอังกฤษทางพระพุทธศาสนา ดังนั้นหากเราได้มีการเพาะบ่ม ปลูกฝังด้วยวิธีที่ถูกต้อง เป็นขั้นเป็นตอนแล้ว ก็จะเป็นกำลังสำคัญในอนาคตของสังคมและประเทศชาติ ซึ่งจากงานวิจัยพบว่ นิสิตมีความสามารถในการ

สร้างและใช้รูปประโยครูปแบบต่างๆ ตามหลักภาษา แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสามารถนำไปใช้ในการยกระดับความตระหนักรู้ (Grammatical Consciousness-raising) ให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในศัพท์หรือเป้าหมายว่าเพราะอะไร และอย่างไร

ความสามารถของนิสิตในการเรียบเรียงเขียนออกมาเป็นข้อความต่อเนื่องตามจุดประสงค์การสื่อสารแม้ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดแต่อยู่ในระดับต่ำ แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเน้นการทำให้ความรู้ในหลักภาษาเป็นความรู้พร้อมใช้ ผู้เรียนสามารถนำมาใช้ในการตรวจสอบความถูกต้องของการใช้ภาษาของตนได้ แต่ยังไม่สามารถนำมาใช้เพื่อการสื่อสารได้สอดคล้องกับวรรณกรรมที่ทบทวนว่าความรู้พร้อมใช้นี้เป็นเสมือนข้อมูลในหน่วยสะสมความจำ ที่ผู้เรียนสะสมพร้อมที่จะถูกดึงเมื่อนำมาใช้ในการฟัง พูด อ่าน เขียน หากปราศจากความรู้ในกฎบรรทัดฐานของรูปแบบการใช้ภาษา ย่อมส่งผลให้ทักษะการสื่อสารของผู้เรียนจำกัลดได้ สอดคล้องกับที่ Hymes กล่าวว่า การสื่อสารความได้ตรงกันนั้นผู้ใช้ภาษาต้องมีทั้งความรู้ในกฎบรรทัดฐาน (Linguistic Competence) และความชำนาญในการเลือกรูปแบบการใช้ภาษา

การใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือในการเรียนภาษาอังกฤษกำหนดบทบาทให้นิสิตแต่ละคน ทำให้การทำงานรายคน ในฐานะนิสิตในกลุ่มจะมีความชัดเจนและสอดคล้องกับจุดประสงค์ของกลุ่ม ทุกคนตระหนักว่าตนควรมี พฤติกรรมอย่างไร และทำอะไรบ้าง ในแต่ละขั้นตอนของการทำงานเพื่อให้งานสำเร็จ พฤติกรรมที่ ถูกกำหนดจากการผลัดกันทำงาน (Turn Allocation) และการแบ่งสัดส่วนตามภาระงาน (Task Allocation) ในกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ ทำให้นิสิตเห็นร่วมกันว่าเกิดความร่วมมือในการทำงาน ไม่เกิดสภาพการกินแรง (Free-Rider Effect) ที่สมาชิกบางคนมีส่วนร่วมในการทำงานน้อย กว่าสมาชิกอื่นในกลุ่ม ไม่เกิดสภาพการทำงานเกินตัว (Work-Horse Effect) ที่สมาชิกบางคนทำงาน มากกว่าสมาชิกคนอื่น และไม่เกิดสภาพ “เก่งคนเดียว” ที่สมาชิกที่มีความรู้ในไวยากรณ์มากกว่า สมาชิกคนอื่นในกลุ่มทำงาน (และได้เรียนรู้) คนเดียว

กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือในการสื่อสารในชั้นเรียน จากเดิมที่มีเพียงการถ่ายทอดความรู้จากครูสู่ผู้เรียน (one-way communication) ที่นิสิตฟังการบรรยายจากครูแล้วทำแบบฝึก มาเป็นระหว่างผู้เรียนด้วยกันที่ ความเข้าใจในหลักภาษาของผู้เรียน เกิดจากการปะทะสังสรรค์แลกเปลี่ยนข้อมูลกับสมาชิกร่วม ชั้นคนอื่น ๆ รวมความรู้เดิม (Schema) ที่หลากหลาย ผ่านการอภิปราย อธิบายและไตร่ตรองจากสมาชิกกลุ่ม/คู่ เมื่อนิสิตพูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้ในหลักธรรมทางภาษาอังกฤษ แม้ เหตุผลการเลือกใช้คำศัพท์แต่ละตัวจะหลากหลาย แต่ยังคงเป็นสาระเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ทำให้การเรียนรู้ไม่ได้เป็นการถ่ายทอดความรู้จากครู เพื่อให้ นักศึกษาจดจำและลอกเลียนรูปแบบประโยค ทำแบบฝึกเพื่อจำอีกต่อไป แต่เป็นการเรียนรู้ที่ได้องค์ความรู้ใหม่จากการปะทะ สังสรรค์ (Negotiating meaning) กับสภาพแวดล้อมรอบตัวผู้เรียน ในที่นี้คือสมาชิกกลุ่ม

การใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือภาษาอังกฤษ ส่งเสริมความมุ่งมั่นและใช้เวลาทำกิจกรรมในชั้นเรียน (Time on task) ของนักศึกษาให้มากขึ้น พบว่านิสิตมีความมุ่งมั่นและใช้เวลาทำกิจกรรม การเรียน

มากกว่านิสิตในชั้นเรียนทั่วไป ทั้งนี้เพราะธรรมชาติของการทำกิจกรรมกลุ่มมีความสนุกสนาน (เหมือนการเล่น เกม) ได้ร่วมกันทำกับเพื่อน เกิดพยายามและไม่ละทิ้งงาน

กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือในภาษาอังกฤษ กำหนดแบบของพฤติกรรมในการแลกเปลี่ยน ความเห็น (Structures) ให้นิสิตใช้มุมมองที่ต่างกันมาเป็น ประเด็นทำความเข้าใจหลักการจนสามารถ ถ่ายทอดออกมาด้วยคำพูดตนเอง ศัพท์ ภาษาเฉพาะทางวิชาการที่ท่องจำถูกเปลี่ยนเป็นภาษาในชีวิตประจำวัน ซึ่งวัดระดับความเข้าใจของผู้เรียนว่ามีความเข้าใจมากน้อยในหลักไวยากรณ์เพียงใด และยังช่วยให้เข้าใจและ จดจำคำศัพท์ ไวยากรณ์ ได้ดีขึ้น

ปัญหาการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับบัณฑิตศึกษาในด้านหลักสูตรและการ จัดกิจกรรมการเรียนการสอน, ด้านครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับบัณฑิตศึกษา, ด้านหนังสือแบบเรียน, สื่อ และอุปกรณ์การเรียนการสอน, ด้านวัดและประเมินผล

สำหรับภาษาอังกฤษเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ที่นิสิตทุกระดับต้องเรียน ทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน เขียน ซึ่งภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยากลำบากสำหรับ นิสิตบรรพชิตที่ไม่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษ นิสิตกลุ่มนี้จะมีปัญหาในการจำที่ไม่หลักในการจำข้อมูล ส่งผลต่อการ มีทักษะภาษาไม่ดี ด้านการอ่านเรียกว่า (Dyslexia) มีอาการ อ่านไม่ออก หรืออ่านได้บ้าง ขาดทักษะการ เชื่อมโยงตัวอักษรและเสียงเข้าด้วยกัน เมื่อเปล่งเสียงออกมาไม่ถูกต้องหรือไม่ชัดเจน สะกดคำไม่ถูก ไม่รู้ ความหมายของคำที่อ่าน อ่านข้ามตัวอักษร แยกแยะตัวอักษรไม่ได้ จำคำที่ฟังอ่านผ่านไปแล้วไม่ได้ ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

เอกสารอ้างอิง

- ดำนันท์ มลิทอง. (2554). สื่อการสอนและฝึกอบรม จากสื่อพื้นฐานถึงสื่อดิจิทัล. กรุงเทพมหานคร : อรุณการ พิมพ์.
- ทิตินา แคมมณี. (2550). รูปแบบการเรียนการสอน : ทางเลือกที่หลากหลาย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ละเอียต จุฑานันท์. (2541). แนวการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ . กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนาคุณภาพ วิชาการ .
- สถิต วงศ์สวรรค์. (2544). การพัฒนาบุคลิกภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : รวมสาส์น 1977.
- สุชา จันทน์เอม. (2554). จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2545). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อินทรา บุญยาทร. (2542). หลักการสอน. กรุงเทพมหานคร : คณะครุศาสตร์สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.